

at en Ordning af de Forhold, som Lovforslaget omhandler, maa, hvis der overhovedet skulde ske en saadan, gaa i den Retning, at der kan blive meget mere Ligelighed over det hele Land og i alle Kommuner, og at den store Myndighed, Kommunerne nu have til med Amtsrådets Samtykke at give saa meget, de ville, igjen maa blive begrændset.

Christiansen: Det Lovforslag, som vi nu have under Behandling, er jo en gammel Bekjendt; det har allerede en lang Historie. Det var sikkert nok i Samlingen 1874—1875, at det første Gang saae Dagens Lys. Det har nu været indbragt flere Gange i Thinget, men altid har det mødt en decideret Modstand. Nu synes det næsten, som om Luften klarer sig en lille Smule; det synes, som om der er nogen Udset, til at det kan træde ud i Livet. Det er ogsaa min Mening, at det bør det, thi det gaar i en saa human Retning, haade religiøst og moralsk, at jeg næsten ikke forstaa, at det kan møde saa stærk Modstand, som der endnu er til Stede. Det, der giver mig noget bedre Haab for Lovforslagets Skjæbne, er, at det synes, som om Regjeringen efterhaanden kommer frem med Forslag af en lignende Karakter. Det ligger en Del Aar tilbage i Tiden, at der blev fremsat af Regjeringen heri Thinget et Lovforslag om en Alderdomsforsørgelsestasse. Dette Lovforslag gik, forsaavidt jeg erindrer dets Indhold, endnu langt videre end dette i Forhold til den Anke, som vi nu hørte udtale af, det cerede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgfreds (Holch). Han ankede over, at Kommunerne skulde kunne udskrive Bidrag af Statskassen. Men dersom jeg ikke hukker feil, kunde efter det Lovforslag om Alderdomsforsørgelsestasser, som blev fremsat i 1879—1880 eller omtrent ved den Tid, ethvert enkelt Medlem af Samsundet udskrive Bidrag af Statskassen. Saa snart han meldte sig med et Bidrag, skulde Statskassen være pligtig til ogsaa at give Bidrag. Det er dog at gaa langt videre, end at Kommunerne kunne udskrive Bidrag af Statskassen og da selvfølgelig kun, mod at de selv yde lige saa store eller større Beløb. Det forekommer mig derfor, at den Frygt maa være omtrent forsvindende, som hidtil har stillet sig i Veien her for Lovforslagets Fremme.

Saa vidt jeg forstod den cerede Kultusminister, som udtalte sig baade paa sine egne og sin Kollega Indenrigsministerens Begne, havde han to Hovedbaner mod Lovforslaget, nemlig for det Første den, at det var for stor en Frihed for Kommunerne, at Sogne-aaedene selv uden Amtsrådernes Samtykke

maatte bevilge 60 Dre pr. Individ til Anvendelse for de fattiges Klasse. Jeg har nu den Tanke, at vi efterhaanden skulde gaa videre frem i Frihedsretning, og at Befolkningen efterhaanden bliver mere moden til at kunne behandle sine egne Sager. Jeg vilde derfor nødig have hørt denne Protest fra den cerede Kultusministers Side. Thi det er ligesom en Mistillid til Kommunerne, at de ikke forstaa, hvad der tjener Kommunernes Bedste. Jeg havde saa meget mindre troet at skulle høre dette fra den høitærede Kirkeministers Side, som det, man her tilstræber, dog gaar i en saa human, kristelig Retning, at Enhver, der føler for den lavere Klasse i Befolkningen, næsten ikke kan Andet end være med til at give Kommunerne en Frihed, der skal anvendes i et saa veldædigt og humant Viemed. Det er derfor ogsaa mit Haab, at den Frygt efterhaanden maa forsvinde. Den anden Betænkelse, som den høitærede Minister udtalte, nemlig i Anledning af Statstilskudet, som ogsaa det cerede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgfreds (Holch) havde saa stor Betænkelse ved, den har jeg ogsaa Haab om, at man nok kan komme til at betage den høitærede Minister i denne Sag. Thi Ministrene fremsatte jo selv Forslag, der ligeledes gjøre et Greb i Statskassen for at hjælpe dem, der ere komne i Trang, saavel de Syge som de Tilstadedomne, samt, som jeg allerede har nævnt, de Gamle gennem en Alderdomsforsørgelsestasse. Der gaar Rygter om, at det høie Ministerium for Tiden gaar svanger med et Forslag om Alderdomsforsørgelsestasser, der vil blive fremsat her i Thinget, og jeg vil glæde mig, dersom Ministeriet finder Anledning til at komme frem med det. Blot det saa maa blive i en saadan Stikfelse, at det er mere gennemførligt end det sidst forelagte Forslag. Thi saavidt jeg kunde forstaa, vilde dette blive en utaalelig Byrde for Statskassen uden dog at komme de virkelige Trængende til Gode, da der fordredes saa stort Tilskud fra de Paagældende, som vilde forsikres for deres Alderdom, at kun de Færreste af de Ubemidlede kunde komme med. Nu vil jeg ikke sly ved denne Leilighed at udtale, at dette Lovforslag er efter min Mening en Stump Forsørgelse for de værdige Arbeidere, som formeddelt Sygdom og Arbeidsløshed eller stor Familie o. s. v. ere komne i Trang. De skulle væsentlig støttes i saadanne Forhold ved denne Klasses Midler. Men der er en anden Klasse af Arbeidere, som mit Blik er særlig henvendt paa, det er de Gamle. Selv om der blev fremsat et Alderdomsforsørgelsesforslag fra